

El rapte d'Europa

Joan de Sagarra

Què ha passat a França? A l'abril del 2002, després que Lionel Jospin resultés eliminat en la primera volta de les eleccions a la presidència de la República, el 80% dels francesos va votar contra Le Pen, el líder del Front Nacional. Molts van votar per Chirac tapant-se els nassos, perquè no sortís elegit Le Pen. El passat 29 de maig, per primera vegada en la història de la cinquena República francesa, el vot de Le Pen va coincidir amb el vot de la majoria del poble francès. El vot negatiu de Le Pen al tractat de la Constitució europea va coincidir, paradoxalment, amb el vot d'una part del Partit Socialista Francès, amb el vot dels sobiranistes, amb el dels comunistes, amb el dels trotskistes...

Aparentment, s'ha votat contra el tractat, s'ha votat contra una certa idea d'Europa, però la immensa majoria dels analistes polítics del país veí es mostra d'acord a afirmar que el vot negatiu al tractat de la Constitució europea ha estat un vot contra Chirac, contra el seu primer ministre (el ja dimitit Jean-Pierre Raffarin) i contra la classe política en general. Tinc amics a França, europeistes convençuts, als quals la redacció del tractat els plantejava en tal o tal altre apartat seriosos dubtes, fins al punt que no sabien què fer, si votar positivament o negativament. Tenien el cervell dividit entre una Europa més social, una Europa més utòpica i una Europa possible que el vot negatiu podria malmetre de manera irreparable. Al capdavant han votat amb el cor, han votat contra Chirac, perquè se sentien avergonyits d'haver-lo votat, tapant-se els nassos, el 2002.

“Tinc amics a França, europeistes convençuts, als quals la redacció del tractat els plantejava en tal o tal altre apartat seriosos dubtes, fins al punt que no sabien què fer, si votar positivament o negativament. [...] Al capdavant han votat amb el cor, han votat contra Chirac, perquè se sentien avergonyits d'haver-lo votat, tapant-se els nassos, el 2002”

havien insistit, reiteradament, en la necessitat de diferenciar la política nacional de la política europea. François Hollande, líder dels socialistes, partidari del sí, es passava el dia repetint que votar afirmativament no era fer costat a Chirac (també partidari del sí), i que votar negativament no era votar contra Chirac, sinó en contra d'Europa. I Chirac es passava el dia repetint que votar afirmativament era votar a favor d'Europa, i votar negativament no era votar contra ell, perquè, encara que resultés vencedor el vot negatiu (com s'ha esdevingut), ell no pensava dimitir. Ha sacrificat el seu primer ministre (que ja estava cremat), ha col·locat en el seu lloc un dels seus homes de confiança, i a viure, que són quatre dies (mai millor dit).

Jacques Chirac tenia 35 anys quan el general De Gaulle el va escollir per formar part del seu Govern. Era el 1967. Dos anys després, De Gaulle perdía un referèndum (que ben bé es podia haver estalviat) i dimitia. Eren altres temps. Avui no dimiteix ningú.